

opusdei.org

“Donar gràcies és posar al servei dels altres tot el que hem rebut”

Per tercer any consecutiu, una trentena de joves de 2n de Batxillerat de Viaró Global School viatja a Nairobi (Kenya) per realitzar un voluntariat de 15 dies als slums, els barris més pobres.

22/08/2019

Acabada la selectivitat i, amb ella, una etapa important de les seves

vides, 31 joves preparen l'equipatge: 45 motxilles amb roba, llapis, bolígrafs, pilotes de futbol... i es disposen a viatjar a Nairobi (Kenya) per realitzar un camp de treball juntament amb l'Eastlands College of Technology.

Durant el curs, els nois han dut a terme diferents activitats per recaptar fons, com tornejos de futbol, concerts, fins i tot una desfilada de moda. “És molt gratificant fer aquesta feina, tot sabent que el material emprat ha estat obtingut amb els diners recaptats als esdeveniments que hem organitzat aquest curs”, expressen amb satisfacció.

Arriben a Nairobi i els rep la ben coneguda hospitalitat africana. Acompanyats d'en Moses Muthaka, nadiu i ja habitual company d'aquest projecte, s'instal·len a Eastlands i es preparen per començar l'aventura.

Les tasques principals seran donar classe a les escoles del *slum*, fabricar taules per a les aules i construir un camp de bàsquet. I tot això, en quinze dies: sens dubte no mancarà feina. Dividits en cinc grups, s'organitzen per torns de matí i de tarda, per tal que tothom faci les diferents activitats.

Una tarda decideixen anar a portar paneres de menjar a algunes famílies del *slum*. Cada panera té un preu aproximat de 20 euros i conté el menjar necessari per a una família de cinc persones durant dues setmanes. A una de les famílies els saluda Peter, el germà gran de cinc fills, que estudia a Eastlands amb una beca dels diners recaptats l'any anterior. A una altra família, troben una mare malalta de SIDA i amb un tumor detectat per un metge que acompanyava el grup fa dos anys; amb ella, els seus quatre fills, un d'ells amb autisme. Tots

comparteixen converses, històries, cants... que els nadius agraeixen enormement. Una alegria que, encara que sigui per un petit moment, ajuda a oblidar la fam, la pobresa, la misèria.

Un altre dia visiten Luminary School que, malgrat el seu nom, té un problema important amb els llums a les aules: la llum elèctrica s'espatlla amb freqüència i no hi ha gaire llum natural, i això fa pràcticament impossible que els alumnes vegin la pissarra o la llibreta. Mans a l'obra, els joves substitueixen les planxes metàl·liques opaques que fan servir de tauler per planxes transparents. Alumnes, professors i el director de l'escola celebren amb goig el canvi; dones molt poc, i t'ho agraeixen infinitament.

Al matí del sisè dia, una notícia els deixa desolats: la mort de Teresa Cardona a Costa d'Ivori en un

accident d'autobús. Allà van moltes amigues dels joves, alguna germana i, sobretot, un grup de noies dedicant els primers dies de les seves vacances a donar-se als altres. “Va ser un cop dur, perquè érem conscients que ens podria haver passat a qualsevol de nosaltres”, diuen commocionats.

També queden impactats per una nova experiència: visiten l'escola Corpus Christi, un centre amb alumnes amb necessitats especials. Tenir un fill amb una discapacitat és un mal auguri a Kenya, i per això moltes famílies abandonen els fills si tenen alguna deficiència. Allà els espera la Consolata, una de les professores, que irradia energia i dedicació excepcionals. També aquí alguns alumnes kenyans recorden el grup de l'any anterior, i els reben amb un somriure d'orella a orella, tot dient “*our teachers are coming*”

back!” (els nostres mestres han tornat!).

Els dies passen i s’apropa el final. Els nois visiten les famílies que rebran les dotze beques aconseguides amb els diners recaptats. Un d’ells és Sam, germà gran de cinc fills, que estudiarà el mòdul de mecànica. Està molt agraït: “el meu desig és poder trobar feina gràcies a vosaltres, per portar la família a un lloc millor i retornar a la societat tot el que m’ha estat donat”. Et deixa sense paraules.

“Encara que és cert que en quinze dies no pots entendre realment el que és viure així, aquesta experiència ens ha ajudat a aprendre i ser més sensibles a altres realitats que no coneixíem” comenten. I és que més enllà de les cent paneres escolars, les vuit-centes hores de classe a les escoles del *slum* o les cinquanta-cinc paneres de menjar repartits, el balanç real del

voluntariat no es pot calcular amb números. Una idea envolta els caps a l'aeroport, a punt de tornar a casa: “realment som nosaltres qui més hem rebut... com agrair-ho?” Al final, la millor manera de donar gràcies és posar al servei dels altres tot allò que hem rebut.

Pablo Lozano

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/donar-gracies-es-
posar-al-servei-dels-altres-tot-el-que-
hem-rebut/](https://opusdei.org/ca/article/donar-gracies-es-posar-al-servei-dels-altres-tot-el-que-hem-rebut/) (05/04/2025)